

Ćiril Curavić

Kva dro

fon iJa

listopad, 04. pejsanje
svibanj, 05. brušenje
srpanj, 05. suradnicima išla 60 - 70
stranica
ljetu, 06. suradnicima dopizdilo
09.04.07. prfikt sunčan dan. Zub nije
bušilo, nego samo ozoniralo.

Kva dro fon iJa

Predproz
Uvod u
Sivo je blu
Prolupani lončići
Kvadrofoničan prag
Aktivno pametan
Pasivno pametan
Aktivno glup
Pasivno glup
Svršno slovo

Ne dođemo li uskoro "k sebi", mogućnost da stvorimo bilo kakvu alternativnu opciju ovoj kvazi-egzistenciji, koju u našoj "civilizaciji slike" nazivamo životom, bit će nepovratno izgubljena. - David Howes

Predproz

Kruti književni ortodoksijanci smatraju kako je prva rečenica svakog pisanog uratka uska odrednica potonjih, pa (ne računajući citiranog sociologa i antropologa Hovs-a) u želji da svoje čedo oslobodim bilo kakvih stega i stegica, kao i u želji doprinošenja trendu davanja demokratskih sloboda svima i svakome, početak ove nevjerojatno istinite životne priče počinjem dvjema:

1. *historia est magistra vitae*
2. *Povijest je poput kakva idiota, stalno se ponavlja.*

Rečenicama, dakle, posuđenih od Tofua, a koji pjeva još ovako:

*Sažeti u neku novu dimenziju prostora
Riječi, emocije, raspored slova, tv program
Lica, imena i prezimena, beskonačni slijed
brojeva
Presložiti u novi raspored vremena*

*Toliko radnji odjednom, a opet ostajati nezaposlen
Nikad gladan, žedan, nikad neispavan, a opet ostajati nesretan
Nisam tužan ...
Ja se smijem, šalim, do suza i upale trbušnih pločica, sve od smijeha
Perem se sapunom i mirišem
I peglam košulju da prošećem do svega
U najlon vrećici nosim tri kilograma voća
Gledam, odmahujem, fućkam posve tiho jer bolje ne znam
Kupujem križaljke i riješavam uz pomoć kofeina, da ne izgubim riječi
Ponavljam kratice, inicijale i grčku mitologiju
Šesto i sedmo slovo abecede
Pa brojim do šest i sedam... 1. A, 2. B, 3. C...
A vrijeme šiba k'o formula, a dani su dugi
I zajebu te u koracima*

*I odluka što visi u zraku...
Između straha i euforije
Da li da krenem?*

Što ako mi se pokvari zub? - na putu oko Svijeta

*Strmopizdio sam se večeras k'o trula
voćka
Naglo se pronašao u vakuumu bez uporišne
točke
Nigdje zvijezde da mi pokaže stranu
svijeta
Samo sivilo i gomila rečenica
Moram prekopati arhiv iskustava da vidim
ponavljam li iste greške
Moram prekopati tuđa iskustva da vidim
ponavljam li tuđe greške
Moram kopati...*

*Kako je čudno kad ovisiš o drugima
A još čudnije kad ovisiš o trećima
Posve bezimenim osobama
O njihovim dosadama, mušicama
O njihovim nepopijenim kavama,
pospanostima
Pa se tvori rupa i netko te nježno ugura u
nju
Jer nije stigla poruka, jer se stvorila
digresija
Jer si načas idealna solucija
Rezervna guma, skoro napumpana, za par
sati provoda dovoljna
Baš je čudan taj osjećaj na granici ugode i
sljepila*

Možda stvar izbora - uroda ili neugoda

Čaša polupuna ili poluprazna?

Mogao bih reći:

*"ja sam izabran za ta dva sata, kakva čast,
kakva sreća, u bubnju od šest milijardi
duša..."*

*Ali čovjek je pohlepna životinja, nikad
zadovoljna*

*Vrlo sebična životinja, teško dijeli, teško
daje*

Možda samo stvar izbora, nagovora,

primirja s nerealnim očekivanjima

*Trebali su nas vježbati još dok smo bili
djeca*

*Djeco ponovite za mnom: " moja bicikla je
tvoja bicikla"*

*Komunizam emocija - ništa nikome ne
pripada*

*Utopija samoideja - ni sami sebi ne
pripadamo (*Bugenvilija)*

Ni minuta telefonskog razgovora

Tito oprostite što mi je draža Amerika ...

Južna ...

Više ne znam tko čita ovo, osim mene

Iako mogu zamisliti oči i treptaje i

pomicanje miša i zvuk tvog ventilatora

*Čini mi se da je to stranac ili zamišljena
slika*

Nepoznanica

Čitateljica

Čita li mojim glasom? mojim naglascima?

Kakav je tempo? drži li ritam?

Čita li u sebi kao kradljivac ? (

**Bugenvilija)*

Povlači li točne asocijacije?

*Ima li semiotičkih raskoraka između
napisanog i pročitano?*

Zabavlja se? umara?

Preskače li sredinu?

Tko to komplicira stvari?

Ti, ja ili neka tajna služba... CIA...KGB...

POA ... postajem paranoičan...

*Možda me prislušuju pa namještaju točno
ono što ne bih htio*

A što bih ja htio?

...

Nemam pojma... što je najgore... ne znam...

baš ostajem bez ideja

Samo znam da:

Ovo gore napisano nije otvarač oraha

Ovo gore nije rajska jabuka

Ovo gore nije poezija

Ovo gore nije nesanica

Ovo,

dolje,

nije žalopjka

To je čista higijenska mjera

Čistka zapletenih i učvorenih emocija

Najobičnija noćno-danja bezvezarija

Kad ću pisati o ljubavi? (retoričko pitanje)

*I neka završi kako su završavale dobre
stare špijunske serije:*

*"kvesto mesađo si autodistruđera tra
činkve minuti"*

*Tofu**

Genijalnim uracima i lucidnim komentارima nikovi na blogu pootvaraše kapke mome roz pojas sedmi dan Egu Literarisu i on, usprkos ćorenju, ugleda visoko postavljenu letvicu koju kanio je preskoćiti. U izdavaćkom smislu neotkriveni, neiskomercijalizirani, nezavidni, bolno iskreni, matricu ćetverogodišnjeg samopronalaženja Uda Ćoroja učiniše onime što ova zapravo i jest: grubim kristalom koji apsorbirane zrake svjetla ne pretvara u spektarno luć je pod koje se hrli u nadi za sanjama, već ih neprelomljene i nebojane propušta dalje. U zaborav. U ništa.

I, umjesto da shvati kako mu je sudbina predodredila doživotno klipsanje

popločanim životnim stazama i samozadovoljno preživljanje sušenih predmeta u fasciklima, neumorni moj konj Ego Literaris, prope se na prednje noge, prčevito zarže i krene zubima brusiti kristal do nekog spektakularnijeg refrakcijskog kuta. Do onog, koji još nevidenu dugu razasipa nebom, čineći ga nekim novim slavnim perom, novim Hemigvejem, ili Pamukom, bar. Inzistirate li na ogoljenoj percepciji, čineći ga željenog pastuha svijeah pisanoj riječi i kontemplativi sklonijeah ždrijebica. Ata crna, koji ne ustaje prije dobro ispavanog podne i koji na račun jednog životnog djela živi bezbrižno i nedjelotvorno do kraja svog rasplodnog života.

Magarac jedan, krenuvši k poljima slave nije me, kao što je prema štalodavcu red, ni pitao za odobrenje i neka zahvali dragome Bogu što, nadahnut porivom da bar jednom pošteno logisticiram umjetničkom stremljenju u sebi, nisam mu dao po repu. Svjestan da izbrušena riječ kali um i tijelo, nešto poput boksačkog znojenja - i Krleža reče, neću sebi u meni protusloviti ni slova. Kako vidim da literaran rad predstavlja i mizerno

nagrađen trud, fakat, odmak od fast fud egzistencijaliziranog krda, da se sam sebi ne bih činio naivčinom tješit ću se aksiomom da je naivu bolje istrošiti sam nego je nuditi drugima.

Pisanje je osama i netko od nas dvoje, nisam siguran tko, dosjeti se jadu i litl help from maj frends potraži od tankočutnih solistica i solista na blogu. Uviđavni spram nepoznatih, pa i svemrežnih udo-frikova , većina zamoljenih, uvjetujući pristanak slobodom i ljenošću, pristane na druženje, a četvero najuviđavnijih i najvrijednijih: Armin, Magistrica, Modesti Blejz i Kemoterapija, čak i aktivno. Zadnji, kad ga jednom kasnije ne zamolih za predgovor, napisat će ovako:

Javljam se kao poznati zadovoljenik svega nepostojećega, kao još jedan ocean koji se ulio u kap vode i time je učinio još manjom kapljom, a dalje se javljam kao ona Tadijanovićeve majka koja je svu noć bijelo platno tkala, dok je Dobriša Cesarić pomagao Plitvičkim vodopadima ili čak onim nevjerojatno lijepim Rastokama, a da i ne govorim o Skradinskom tihom Buku, da budu to što jesu, dakle, vodopadi ili vodopadići, ili još bolje vodop(adski) pičkíci. Naravno, javljanje ne

bi moglo proći bez D. Dragojevićevih čistih košulja, Bošnjakovih mudrolija, Severovih Majmunskih zidova li Majetićevih žohara koji su se u Tkalčićevoj fuknuli. Našlo bi se tu i razbacanih ljepota Ivana Slamniga i Nikole Miličevića, vragolija Miroslava Krleže i Tonka Šoljana, veselih rečenica Krune Pranjića i verbalnih bravura T. Ladana. Pak bih se prisjetio i dragog mi Jure Kaštelana i one njegove Volio bi da me voliš ili pak svih zvijezda ispod kojih smo išli tako maleni.

A što sam zapravo htio? Sad se ne mogu prisjetiti, ali siguran sam da je riječ o grahu s dobrim špekom i slavonskim kobasicama, zelenom salatom (prajzericom) i mladim lukom narezanim u tu salatu. A za stolom sva moja djeca, možda još Taba, Debellyssimo, Branko Uvodić, Malnar, Mićko, Pavo i taj nesretni gazda ove stranice, samonikli Udo - koji svakoga proljeća niče kano nitsche. (Kemoterapija 04.03.2007. 00:39)

Bložnim virusom zaraženom bestijelu time bi data vitaminska injekcija, ali poput većine ega, konceptualno stopljive nik-

tonove ukomponira on fusnotno; kao, s namjerom neremećenja partiturne niti polifoničnome evergrinu.

Zgoda je zahvaliti se suradnicima ovih nebrzavih 2 do 3 suvisla retka dnevno, te ukoliko moj perfekcionistački ego pripadne kategoriji onih koji jedan te isti roman pišu čitav život i za koju godinu ispejsta poneki biser sada nespomenutog nika, unaprijed se ispričavam.

Prvo hvala blogerima s kojima, počev od listopada 2004., ostvarismo istovalni kontakt i koji prorijediše postanje do samog nepostojanja.: Kišober, KGB, Tofu i Poetry. Drugo hvala Nympei, Ribi fish, Celeste, Knjiškom moljcu, Praznini, Sisi, Starosjediocu, Lucy Fair, Sanjin svijetu, Bugenviliji, Portu, nikovima koji, također, imponiraju, ali s kojima se zbog lijenosti više ne komentiram.

Kompleksno išarana bložna slika svaku nomen-zahvalu čini šturom, ali kako za stotinjak godina nekom blogeru nabrojani mogu poslužiti kao usisivač prašine, model „blog 2000 i neke“, neka ih.

Spiritus movens Kvadrofonije sjecište je dviju koordinata: osobne (Udine) i bložne.

Divnog li modernističkog čuda, sjecište je ovo djevičansko (zločesti će reći - mehkušno), neoskvrnuto očijukanjem, pohotnim mislima kroz tkaninu i, nedajbože, mobingom.

Jebiih, sjecište lišeno i onih intrigantnih tačeva udom o ud bez kojih promiskuitetnija polovica ne umije zakoračiti unebno, a nevinija polovica nalazi se zanemarenom. Ali, što se može, što se može, kako jedan pjesnik reče, bez ravnoteže nema savršenosti. Izuzetak bestjelesne čednosti predstavlja odnos s Magistricom, a koju moj pastušni bitak često zagnjavi pitanjima o odgovoru na neko retoričko pitanje (npr., Mala bil' mi dala ?) i tu i tamo prigodno poljubi (na Dan žena). Zbog njene putene distanciranosti, čedni izuzetak virtualne nevinosti zovimo točkom na j kvadronijsko.

Treća zahvala ide onima koji su svjesno trošili vrijeme na „Kvadrofoniju“ : kao komet vatrena Modesti Blejz (Božine replike), kontemplativni nježnik Armin (replike Anđela) i svevidi slovofil Kemoterapija, a bez čijeg ufanja u bezglava Uda nikada ovo ab ovo ne bi dospjelo do kokoši. Ili, već koje beštije.

Za šlag torti, za D.D.D., u svim rakursima
velika je moja porodica, a bez čijeg
postojanja nikad ne bih dosegnuo potrebno
inspirativno ludilo : Alienica, Pune Zmaj i
djeca Kao djeca.

Čudnovata karavela virtualna, evo, kreće na
put nepoznati, a pomoćna posada po
papirnoj palubi, pod jedrima gonjenima
softver vjetrovima i namamljena
obećanjem o alkemiji slova i vječnome
literarnom raju odazivala se, tko zna iz
kojih konspirativnijeah razloga, tek na
dovrtljivo izmišljene nikovlje: Echo,
Hotelska soba (Lutak), Kuma,
Monoperajanka, Lav afrički, Joe_Pellena,
Poetry, Pooka, Xiola Bleu i Zmany.

I za sretno, što bolje reći, nego putni
pjesmak speći:

Brodu od papira

Za sreću, kažu,
treba razbiti šampanj;
statva da ne postane panj
i prodor vode ne poplavi banj.

Kako,
kad ni pramca ni pravca ovdje nema,

virtualna sve je šema,
dah nikova goni jedra,
a stega, ubava, nadasve je vedra ...

Uvod u

Što se može

*Kao maska, krinke razne,
Služila si mene sudbo kruta
Pa i danas, vidim, viriš
Poput pseta podno skuta*

*Pred liječnikom i glavarom
Il' ostalih jačih trista
Krinku nosiš krotka bića
Uvijaš se kano glista*

*Život teče, vrijeme stoji
Godine se same množe
Masku skidaš, nigdje lica
Što se može, što se može ...*

*Kemoterapija**

Najinteresantnije, lako moguće i
najsadržajnije godine sredovječnog,

uravnoteženog, ni po čemu posebitog srednjestaležnog života gospodina Čoroje Uda, dogodile su se ima pokoja godina. Ili, pokoja više. Nije sigurno. Preciziranje godina u njegovu slučaju, kao uopće u slučajevima determiniziranja ljudskog svaštarenja preambiciozno zvanih - autobiografija, nije osobito važno. Različno ocu historiografije, Herodotu, subjektivno pristupam povijesti i njenu važnost pronalazim tek u iznalaženju pouke koja se da izvući iz onoga što je bilo. Ukoliko prepoznato uspije dozrijeti u slijedničku poveznicu, tzv. zvijezdu vodilju, vremenska brazda nije uzalud sijana zrnima spoznaje. U suprotnom, željeli mi to ili ne, priznali mi to sebi ili ne, tvorimo vrstu Beskrilčmenjak Vuglaris - običnika koji nisu zadovoljni danim i primljenim, činjenim i učinjenim, i čije vrsnike, onako od milja, i najbolji prijatelji i najljući neprijatelji zovu jednim imenom - jebivjetri. I jebivjetrice, dakako.

Pričajući priču kao istinu, započinjem kako istini ne paše, od kraja. Od znakovitog časka kojega većina muškaraca, pa i romantičnijeah poneke žene, populistički,

glorifistički i sasvim naivno zovu
svršetkom.

Četiri najbitnije godine, skoro i pet,
svjesno upravljene točno zacrtanim
kursevima formirale su Udinu vodilju u:

U se, na se i poda se, a ne postati prase.

Na prvi pogled stara je ovo, znana,
sintaktički svršena narodska misao i da
nije neprasovitog naputka ne bi mreškala
unificiranu površinu znanog; vodilja kao
vodilja, ni gora ni lošija od milijuna sličnih;
tko voli nek izvoli. Ali, činiti neprasovito (
ima i vic : Ima li razlike između
novopostavljenog direktora i odojka ?
Nema, za 6 mjeseci oboje nalikuju
svinjama), kako su nas učili i primjerom
umalo pokazivali roditelji, nije lako.

Tisućljećima izmaterijaliziranom
genetičkom mijenom, prosudbeni čip u
dvojbi - biti ili dobiti, bira dobiti. Danas,
mi dobijamo dobiti i gubimo sebe i možda
neprasovitost dostignemo sviješću ?
Svjesni su oni koji će priskočiti, podučiti,
usmjeriti ... itd. Kineski, kubanski i
sjevernokorejski, negdar i jugoslavenski,
taj najsvjesnije deklarirani establišment,

može li on narod dotjerati Crvenom raju ?
Onom izvanrajskom, u kojem epohalna
Orvelova basna " Životinjska farma"
transformira u novinarsku repotražu o
sitnom revolucionarnom ekscesu na inače
uzoritom poljoprivrednom dobru.
Crvena nadsvijest sve zbunjujuće odvodi u
prošlost, sve sumnjivo u sretno buduće ?
Nažalost, stvarnost je stvarna u svojoj
stvarnosti i ova uzvišena postavka otpada
iz sasvim stvarnog razloga - razina opće
svijesti (političkog establišmenta
pogotovo) egzistira ispod razine za takvo
što potrebne svijesti.

Možda vjerom ?

Premda je duhovnost manje zahtjevan
kondicio sine kva non od svijesti, teško je
na vijeke vjekova vjerovati istrošenoj
imaginaciji nebeskoj i krutim agitatorima
zemaljskim. Sedmim i osmim školskim
satima katekizma, vele-gabaritnim
freskama svetaca po zgradama i masovnom
edicijom Biblija za hitne slučajeve, možda i
dosegnemo Nebo Sedmo, izgradimo zemlju
Milodarlend, ali bi li u traženju Svetog
grala, Eskalibura i bijelih bizona zaboravili
ovozemaljska traganja. Tko bi tada drva

nosio ? I vodu. Stvarno, tko u Raju peče kruh, pere tanjure ?

Milošću ? Slično pasivnom otporu Gandijevom, neiscrpnom altruizmu Majke Terezije ili melodičnom " Giv pis d čens " Lenonovom, a onoliko dugo dok milostivog ne ubije neki, upravo njemu predodređeni, baš s njegova računa slave žedan fanatik ?

Čorojevo Homo Humanus teško je odgonetnuti. Zbog ishitreno-naopakog rada sjemenika (svršavanje prije svega) pripada nezdravim odgonetanjima i pisac se na početku početka s krajem neopozivo odriče svršetka i razgradnji vodilje prilazi tradicionalistički. S tijekom priče u prirodnijoj genezi - četverogodišnjoj igri pod skutima učiteljice života.

Priču vraća povijesti.
I istini.

Sivo je blu

nisam tudej se ustao rano
Iscijedio naranču naturalnu
najedao se spirinama kano

Nisam osnažio auru aktualnu

misli zalegle u maglene drhtalice
Udisaji kisika skuplji od komfora
bez trzaja na grafitne smicalice
u opoju slova ne začutim kamfora

Kakni poriv nedvojbeno kakofonija
Od svih zala jedino dosada vreba
i novovalna postajna mikrofonija
kojoj memoriarati stih ne treba

Pjevam samo da mi prođe vrijeme
ne ispunjam kvotu karakteristika
bložnim rimama nekako bez treme
pronazim sebi valna fantastika
p.s.

Hej doktore, izliječi mi živce,
mjesto apotekarke prepisi pivce

Inicijacija Udine lucide intervalis,
iliti zakonačno shvaćanje jabuke s grane
najviše kao boli podtjemenske, zbila se
jednog toliko sivog jutra da sivijeg nije
moglo niti biti. Nigdje. Niti u cjelokupno
nepoznatom, još nedefiniranom, nadaleko
nedalekom i sasvim nerazumno
razgranatom sivilu zvanom Univerzum. (

op.a., nepojmljivo ljudskom poimanju, naša galaktika " Mliječna staza" u usporedbi s univerzumskom ukupnošću tek travka je stadionska)

Tmaste zakrpe, što zastrle su najbliže Zvijezde sjaj po čitavu joj zemljišniku, činile su slutiti kako ih ništa ne može odvratiti od podle nakane da svojom turobnošću umore meteoropatsku svjetinu pod sobom.

Nebom da su plovile debeloguze zakrpe, tzv. televizije, šivane siromaškim šavovima koji pucaju tamo gdje je po šivanog najsravnije - prolaskom gusto pretrpanim trgovima, prouzročile bi srama koliko ti televizija hoće. No sram, to oduvijek podcijenjeno psiho-stanje, ne popunjava crne kronike i nikome ništa; ni televiziji, ni gledateljima.

Sunčev zemljišnik ne zastrše ni mrki kumulonimbusi koji obilnim pišom peru prašinate slojeve zraka i čine zrak slađim. Ako se, obilnu kišu voli se upravo zbog takva, bronhijalna zraka. Ili, pak, zbog suhe poljoprivrede, a toliko opjevana pjesnička ljubav prema kiši izuzetak je potreban pravilu.

Ništa od takva zastiranja.

U tom, po Uda Čoroja sudbonosnom danu, univerzum tmasto činile su suhoparne burne vodene nakupine koje živčevlje čine dijametralno suprotnim - teškovodnim i bednim. Ne kaže se zalud: čuvaj se oblačne bure i sunčana juga.

Prestanu li se vremenske prilike opisivati piscu interaktivno-zajebantskim tonom, onda atmosferilije treba dočarati ovako: Sunčev katastar prekriše infamijski oblaci kakve bi, svojom neprijepornom revnošću, nebom postavila svaka revnija državna administracija za određivanje invalida rada i socijalnih slučajeva.

Prosto kazano, dan bijaše administrativan. Čovjeku protuprirodan.

Takve, upravo samoubilačke troposferilije zbivaše se nad teritorijem vječito ubogim, pretežno kršno-goranskim, te, kad je u pitanju obrađivanje zemlje i radna volja, teritorijem obrađenim nevoljnom motikom i od gospodara štufijim tovarom. Pače, kad je u pitanju međa međ' poljima, teritorijem živahno isparceliranom motikom po kostima i tvrdokornošću najžilavijeg magarčeva odbijanja da se krene s mjesta.

Nad teritorijem, napučenim maksim
konzervativcima glede kreditna ufanja u
rod krvni, među liberalima glede pitanja
ljubavnijeah među izrodom tazbinskim, te
minimalistički zelenima po pitanju kruha
bez motike i pribave falsificirane
liječničke dokumentacije za prijevremenu
mirovinu.

Nad teritorijem, od prvog pra-pra-pra-
itd.-vicastog Skita (nomadski narod Male
Azije koji je živio prije pojave Babilonaca
), zalutalog iz pustarskog Afganistana, ili
Irana, ili Iraka hu nous (Skitsko carstvo
bijaše veće i od Babilonskog), preko
drakulantskih Karpata prema bijeloj rijeci
Visli, ili Donu, te na lijevo krug natrag do
arhaična pra-pra- grčko-ilirskog priobalja
sa slasnim pridnenim oborom, jezikoslomivo
nazvanog - Rvacka. (op.a., na Skitskom,
riječ "rvacka" znači vječnu među između
rabijantnog bizantsko-osmanlijsko-
istočnog Hristosa ti i naoko uglađenijeg i
ništa pitomijeg mletačko-austrougarsko-
zapadnog Issa ti).

Nad teritorijem, gdje sjekiru i nož
smatraju hladnim oružjem. Priručnim. I
tepuju mu kao alatu: sikirice, nožekanjo.

Od stoljeća Sedmog, nad teritorijem vječito urešenim niskom krvavo zaigranih polja, a po kojima zapovjednu riječ vođaše plemenske vođe, knezovi, providuri, kamerlenzi, age, paše, hercegi, bezi, hajduci, gusari, bani, poglavari, gubernatori, kraljevi, namjesnici, apsolutisti-prosvjetitelji, apsolutisti-autokrati, kraljevi, prijestolonasljednici, maršali, da bi, konačno, u posljednjoj domovinskoj borbi sve vojne zapovjedi bile kao konačno i kao legalno zapovjeđene pod dirigentskom palicom prvog akademski školovanog generala. Kao gospodina, i tenisača. Kao i neotuđenog, nekog. Crnoperim sokolovima rvackim za inat, pasioniranog predsjednika crno-belo išpartanog fudbal tima, te dalekovidim samoupravljačima za inat, velikog zagovornika narodska ponosa skoncentriranoga u 200 plemićkih obitelji.

U, tog po Uda fatumskog jutra, tmastilo je teritorijem napućenim ljudskim karakterima koje strani filmski redatelji, u apostrofiranju sirovosti, izvanserijske nepismenosti i duševne disperzije uvijek rado ubace u sinopsis.

U gradu Bilokojem. Važno da je isti tranzicijski urban, da na sjecištima kolnika i nogostupa kontrolira živote uspavanim, drvenim, zamalo pa drevnim semaforima. Nultim spomenicima vozačke nekulture.

U gradu-selu bilokojem, važno da mu po tko zna koji put put asfaltiraju, šahte odštopavaju, kabelsku ukopavaju, traumatologiju dograđuju ...

U gradu Bilokojem, koji se može podičiti žoharima nalik miševima, miševima prsatijima od golubova i sjemenih spremištima moćnijima od hipernatalitetnih prvih rođaka - štakora. Usput rečeno, čiji kanalizacijski IQ nadilazi kontejnerski IQ prvih neprijatelja - glavatih mačaka, pa ih u razgranatim kanalizacijama ima dvostruko više nego registriranih Bilokojaca po razgranatim ulicama.

U gradu bilokojem, s najmanje nekoliko stotina tisuća crijevno zapetljanih, anusno izlizanih i raznobojnim, u prah prešanim tabletama sludjelih tabletomana.

U gradu bilokom, pomno iskonstruiranom nadnaravno visokim armirano-betonskim kavezima koji kao da

dodiruju nebo, kao i pomno pretrpanom blok šesterokatnicima koje kao da ne dodiruju ništa osim želje za travom zelenom.

U gradu, u kom egzistira tvrtka ili firma od poludržavnog interesa u rukama gdje većina radnika pita - čijim ? Ponajprije brzohotnima, čuje se gdjekad, koje iskamčiše većinski paket dionica torbarenjem od domovinskih branitelja i negdašnjih osnivača- samoupravljača . U rukama, čita se gdjegdje, socijalizmom začahurenih crva koji u novovalnoj pretvorbi pronađoše legitiman način transformacije u leptire kapitalce.

Firma, ni privatna, ni državna, a sve kao društvena, sve kao privatna. Točno onakva kakvog u klasno izgrađenoj Europi učenicima na satu ekonomije, u pojašnjavanju fenomena sive ekonomije, izdvajaju za tipičan primjer najlakšeg mlaćenja tuđim kurcem po koprivi.

Tmastilo je gradom indentičnom slavenskim gradovima selima istočnije od Beča, a nad firmom kojoj je prijetila sudbina slična tmastome.

Smeta li čitatelja naširoko opisivanje atmosferskih prilika, društveno-proizvodnog odnosa i lokacije, nek ih preskoči. Dosta je mnogostraničnih uvoda u Lava Nikolajeviča, i Tolstoja, te u ostalih klasika. Ali, jebiih, preskakanje nije moguće izvesti nakon i s pravom se pisca šalje u tri pizde bilokojske. Pa neka se misli. Premda, moglo je, kao i sve bez uvoda i forme, biti jednostavno kano žaba kad preskače zimu i noj strah; kracima pod mulj, glavom u pijesak.

Oprostite i ne zaboravljajte, svako zlo za neko dobro; naširoko naglašavanje mjesta radnje pomaže lakšoj vizualizaciji gotovo nemoguće glavno-likove inscenacije u maestralno neposloženoj kuli od karata. Od normale debelo pomaknutih jarčevih paralela i rakovih meridijana - u Rvackoj.

I tako, rvacki lako, lomeći u sebi tugu stihovima "Sivo je blu" , upa naš glavni lik u zavrzlamu. Da bi lakše shvatili o kakvoj je nutarnjoj psihološkoj slici riječ , morate upoznati lik glavnog lika.

Udo Čoroje, imena po liku koji ne bijaše ni lud ni glup ni ćorav (čak što više), i izuzmemo li visinu, bi na djeda. Sve

utjelovljeno njegovo bi na djedovo: skladno tijelo, moćna kockasta glava, studiozne akvamarin oči. Od lubanje digresirane i bogate ušne školjke (govore neki da su ovakve školjke znak seksualne moći) bijahu, takođe, na djeda (u oca Ante su skladne, zavodničke). Gotovo i sve netjelesno, osim muzička sluha, bi na djedovo; više svijetli no mračni, više optimistični no depresivni, zdraviji no bolesniji, primjereniji no neprimjereniji, odmjerenim korakom hodali su oni svijetom. Za razliku od unuka, djed, hudom imenu uprkos, udio je svijetom kao vrlo seriozan, pravedan i karakterno skoro pa uravnotežen patrijarh. Nije se taj mnogo zajebavao mlaćenjem prazne slame unaokolo i ljudi su, po onoj - tko muči najmanje dva-tri uči, vjerovali djedu na riječ i svako malo odabirali ga za najodgovorniju seosku facu, glavara. Time su, da li namjerno ili slučajno, uzoriti lik dodatno podizali u uzoritosti, što njemu nije bilo mrsko.

Normalno, i savim ljudski, jednom na godinu, uzoriti bi pukao i prestižan imidž poremetio običnom trgovačkom ambicijom; zabadanjem maslinove grančice ponad

ulaznih vrata objelodanjivao bi otvaranje konobe " Kod Uda ". Da, upravo tako, rvacki olako, kao da i njegov disciplinirani karakter željaše brzo-laku zaradu i kao da i uzoriti bar jednom godišnje mora premjestiti serioznog sebe u sebe neserioznog. Premda bi se svake godine opekao, upornošću nepomična tovara pod teretom, forsirao je vođenje konobe načinom koji je slijedio marksističko-komunistička učenja partijskih sastanaka. Po snažnom progresu znamenitoj konobi, domaće vino, rakiju, slane srdele i kolače (okrugao, kao opanak tvrdi kruh) nudio je sistemom samoposluživanja i samonaplaćivanja;

- Uđi kod - Kod Ude, slobodno sjedi, i jedi kolača i srdela koliko 'oćeš. Nalivaj i pij kol'ko te voja . -

pisalo je latinicom i bosanskom ćirilicom na nepravokutno izrezanom kartonu ovješeno upravo, i namjerno, pored uramljene maršalske uniforme s ordenjem dobivenim za hrabrost i pamet (od metalurškog radnika - bravara, dospio je Tito do Predsjednika i Vrhovnog vojnog zapovjednika). Na smeđe-kartonskom

pravokutniku na zidu nasuprot, upravo i namjerno ovješenom pored izlaznih vrata, pisalo je i ovo:

Jebiga, sad plati koko koliko si pozobala!

Jasno i budali, permanentno gladnima i žednima malomještanima Udino podrumsko trgovanje bijaše društveni događaj broj jedan. Pjevalo se, s toga, do kasno u noć u progresivnoj konobi svašta veseloga, a starozavičajne napjeve : "Plovi, plovi, plovi ... mala barka ", " Aj caj vinca caj ", " Vužgi, vužgi, vužgi ga Blaž ", ponajviše. I još se svašta u konobi "Kod Uda " u velikoj opijenosti srećom pjevalo. Permanentno nesiti i dosljedno nenapiti malomještani, do zore, i Jure i Boban bi se sjetili, ali kako u ona poslijeratna vremena još nije bilo granulo rvackih proljeća, njih dvojicu otpjevali bi u sebi. Zbog jednog veseljačkog trenutka nije se isplatilo godinama tucati po golim otocima kamen; tih šezdesetih, doušnika je bilo svugdje, u progresivnim konobama najviše.

Udin unuk, guvernantski gojen nasljednik vikendima kod dida i babe, u sobi s tankim drvenim podom pribivenim ponad greda konobe, nije vikendima bio sretan; zbog bučna veselja, katranska dima iz "Filter-a 57" i neuništivih krvožednih komaraca prevrtao se mrtav-pospan oko svoje osi u krevetu. Mura (šijavica) je bila najgora mora, jer protivnika nije trebalo samo pobijediti, već i nadglasati: šije!, šije!, šije!, šije!, šije!, oto!, nove!, do!, do!, do!, šije!, moje, tvoje, ... kao meci pištolja probijali su uzvici drveni pod sobe i rasprskavali se vatrometno posvud oko njega ... Jedva bi dočekaao cik zore kad bi tovari glasno i nemušto zarevali iz svojih štala pokušavajući prizvati svijesti pijane magarce iz konobe. Nitko na otoku nije toliko volio ranojutarnje hrapavo magareće revanje koliko didov izmrcvaren unuk: dva duga, sporo umiruća iiiaaaaaaaaa, iiiaaaaaaaaa, zatim duga, inspirativna stanka za uzimanje abdominalna zraka i onda 4, 5 življih i sve kraćih iaaaaaa, haaaa, iaaa, ia, ia ... Poput sirene zračne uzbune odjekivalo je pustim dalmatinskim mjestošćem i primoravalo zaigrane magarce da konačno odu ili u polje ili u ribe.

Zvati se manje veselo - recimo, Milutin ili Uroš, u ona sirotinjska vremena bilo bi primjerenije, valjda time i isplativije. Autoritativnom Milutinu ili Urošu, u strahu od mogućih kamata malomještani bi platili za polokano vino i rakiju. Za požderano. Možda bi doplatili i za remećenje unukova sna. Ovako, kada bi u plovi, plovi ... atmosferi i sam djed Udo zabrodio pjesmom, briškulom ili murom, iza njegovih leđa bi poneki, konačno napiti i siti gosti(sve redom članovi KP), prolazeći pokraj kartona "*Jebiga, sad plati koko, ...*" i naplatne košarice namignuli jedan drugome uz krozubo:

" Ma pusti, Marks ionako kaže da su novci za-udo ! "

Snažnim alkoholnim parama zasićena, zelenomaslinasta grančica iznad vrata sasušila bi se nakon nekoliko tjedana u okernu , a jetka prepirka dida i babe kazivala je unuku da je vino ishlapjelo, kolači nestali i, najgore, da je naplatna košarica puna košara. Poluprazna ! Zamisli, shvati tada unuk, nenametljiva naplatna

blagajna i progresivni simbol didine vinarske muke ostavljen je od "svjesnih", dobro izučenih malomještanskih komunista na milost i nemilost. Ostavljen tuđoj svijesti, simbol bi ostajao napola prazan. Nije ni čudo da je djedov imenjак tada započeo sumnjati u Marksa, Engelsa i Lenjina, s njima i u Tileta. Njihova filozofija bila je šuplja. Onako mlad i dosljedno naivan, počne sumnjati i u kvalitet sve potrošne robe vezane za Tileta: prsate soprane, talijanske dive, lov na kapitalce i kubanske cigare. Zamisli, pitao se unuk, kad u kolektivnoj komunističkoj svijesti ne prolazi majušna didina ideja progresivnog naplaćivanja vina i kolača, kako mogu proći neuporedivo zahtjevnije ideje poput - "Svima prema zasluzi" ili "Tvornice radnicima" !?

Kad to već nije znao činiti djed, godinama kasnije kao odrastao, koristio je unuk činjenicu što ga ljudi zovu u skladu sa senzualnom čačinom zapovjedi iz Matične knjige rođenih. Ponajviše u raritetnim trenucima u kojima ga ljepše pripadnice s posla, prilikom vješanja slika o kancelarijske zidove, i misleći a priori na čavao, vragolasto vabe :

“ Udo, zabi mi ga, pliiis ... ”

I onda bi im ga on kao zabijao, a misleći a priori na ...

Da se zna i to, anamneza porodičnog prezimena glavnog lika naslonjena je na davnašnja pokoljenja glavnih familijarnih muda na non-stop vlasnički sporadičnom, granicom vrlo varijabilnom priobalju koji je zajedno s ostalim djelovima Države, kraljevskim bulama, kamen po kamen, vala po vala i guvno po guvno oblikovan u, ni više ni manje no, trp ! Zašto u čitavoj Europi samo naša granica ide kao zakrivljeni morski kurac (priobalni naziv za trp), oduvijek se živalj rvacki pitao ? Kako to da triput nesuvisliji i militantniji Srbi imaju tako jezgrovitu granicu ? Zar nije i Lijepa naša mogla biti oblikovana nalik bubamari ? Svinjokožnoj, recimo, nju svi vole. Ili, barem, pizdici (vrsta školjke, pedočica), a poradi lakše odbrane od mnogobrojnih neprijatelja sa svih glavnih i neglavnih strana svijeta nastrana ? Zašto i zašto, pitao se uporno živalj rvacki vjekovima ? Pa zato, Narode dobri, objašnjavao je neuku življu mudri saborski vrh, jer jedino trpnom zakrivljenošću integriramo razvedenu obalu s plodnom panonskom

žitnicom, pritom izbjegavajući neozbiljne bosanske krajolike i ledeno triglavo briježje. Zahvaljujući uprav' našoj lijepoj kurčevitosti, mala Zemlja za velik odmor danas razvija turizam bez eksplozivnih razglasa, gaji divne toplokrvne ribe (među naj-ribama na svijetu), a mogla bi i kruha ne biti gladna. To što nije takva, pa egzistira eksplozivna, nezadovoljna i gladna, krivi ste sami, vi, Narode dobri. Vaša predpotopna lijenost i općepoznata nesloga od dva Rvata u tri stranke, uništila bi i kurčevitije države od naše.

Tamo, daleko južno-trpno, u temperamentnim temperamentom raspirenoj mještanskoj pokladi, stara pokoljenja Čorojevaca narod su zabavljala satiričnim upadicama ćoravo-gluha pastira. Ovčjim gunjem i rogovima pokriveni, u tankočutnom samopravljenju da vide i čuju i više no što od muhe do slona treba, upadicama bi tako cenili pokladnike da su ovi dlanovima pridržavali mišine (trbuhe) da se od grčenja ne raspuknu. Smiješne kontrakcije sala opasne su po zdravlje, mislilo se onda pogrešno, opasnije i od prežderavanja pečenom janjetinom. Uzrečica - što južnije to tužnije - padala

je zbog Čorojevaca i janjetine u vodu, točnije, u more suza smijeha. No, čoro, čoro, ... i ostaše oni s prezimenom Čoroje, Treba napomenuti da se nastavno porodičnoj tradiciji svesprda, i seriozan Udin djed Udo prerusavao jednom godišnje u čoravca.

Nategnimo strpljivost, riskirajmo s uvodom još malo, ženski sveudilj predigrom, i kažimo što se tog tmastog jutra još moglo vrzmati u glavi glavnog lika. Pritisnut tmastim, umjesto u zavrzlane, mogao je lik upasti u narodu bliska betonska prosvijetljenja (viski+ pivo). U nekom bezličnom, podhodnom, jeftinim psihofarmacima dimljenom biffeu. Zapravo, solidno uređenom kafiću, ali od vlasnika denominiranom u biffe poradi manjeg poreza državi. Zabiffeizirati mozak znači uraditi mozgu ono što mu rade flegmatičniji i bezidejniji mudo familijasi kad ih zaspe turoban kranjčevićev univerzum. I kad, kao nemaju kud. U umjetno izazvanom lucida intervalu, mogao je didin nasljednik samim iznenađujućim dvojkama ispuniti tiket sportske prognoze ili crvenom kemijskom zaokružiti ludovitise (1313131 ...) na lotu,

te uplatom na Fortunin račun, slijedom logične sintagme - igranje je ludost, ne igranje još i veća, nadati se boljem malo-sutra.

Betonski omamljen (omamljene i Bog čuva), mogao je po izlasku iz biffea, ponajprije u nekoj samoposluzi, osvojiti nagradnu limenku i po dalasku kući plastičnim nožem otvoriti " tko želi biti sretan" nagradu. Izvući je za uši i dobro protresti prije upotrebe. 1 000 % instant sreća"/ zadovoljstvo zagarantirano/ rok trajanja: ograničen konzumentovim sposobnostima snalaženja u naizgled bezizlaznim situacijama ! /, javljala bi protreseno-transparentno etiketa. Plastičnom vilicom mogao je vaditi sretne komade nareska na plastični tanjur na kojem sve ima svoju težinu, kako kaže mesar kad u vrećicu pridoda i žuntu. Vilica bi tradicionalno poslušno složila istovjetne komade nareska jedan do drugoga, naizgled nepovezano, ali otkrivajući znalcima pravilan matematički slijed životnih očekivanja ... okus prezrelih mušmula ... miris prolivenog benzina ... opoj ljubavničkog šaputanja ... Tanjur bi bio podatan i ne bi upio suviše čestice sreće u svoju nutrinu, a kao uvijek pohlepan

*zabiffeizirani šank, kojem, ako ćemo
pošteno, uvijek bude zlo na kraju pijanke.
Celeste**

S tako zabiffeiziranom aureolom mogao se dati isfotografirati novinarima Lista Žuta, te učas postati stožernim magom što kruh svagdanji zarađuje općenjem s celestnim bićima i anđelima Gabrijelima. Zvezdasti honorari skidaju tmasto s leđa.

Bilokojski bi bilo i da je upao u neki asimilirani drek na putu. Poput svih zanesenjaka s očima u oblacima, upadao je u nj neprimjerenom lakoćom. Premda, u povjerenju, nakon blaćenja njemu nije bio nikakav problem probuditi nagon za samoodržanjem i bezobzirno zagaziti u prvi travnjak. Ili cvijetnjak. Tamo bi, na očigled zgranute javnosti koja šeta pse bez zakonom propisane metlice-lopaticice, nepodnošljivom lakoćom postojanja obrisao zdreknute potplate o meko rosno busenje i lila latice užasnutih maćuhica.

Zamislite, zakonačno, i posljednju fantazmičnu opciju, koja se mogla a nije se desila; tog jutra mogao je Udo imati lovačke sreće i upasti u trokut ! Sa sirom, mesom, nebitno, slatkih zalogaja u trokutu

uvijek ima. Tim više što muževniji, iole živahniji, Bilokojci, pri upadanju u nj upadaju bezbrižno kao da trokut nije grijeh. Božji ! Kao da nije grijeh koji od revnog rvackog vjernika i katolika, pred Bogom i Narodom, pravi revnog grješnika. Antikrista. Ali ne, ne bi jutros nje, izvanredne druge katete po jednoj hipotenuzi i na opću geometrijsku žalost nije zamesio.

Ništa od sveg; naš lik ne mori sebe trlababa-lan zavrzlama. Njegova mora je bitak, a s njim nije lako. Udinu bitku nije bilo dovoljno reći : manjana, staviti film o Magelanovu probijanju Ognjenim prolazom, staviti Tompsonov disk o vucima s izvora, staviti klip u žrvanj ... i ... tink pink, liv pink. Jednostavnom probitku bitka na užtrb, bi komplicirano: Drugo Ja, Vjetrenjačko, Servilno, Avangardno, Rabijantno, Eskapističko, Halucinogeno, Gnostičko, Berlavo, Sedmočulno, Stepski vuč je, Indiferentno, Žensko, Kompetativno, Evanđeljsko, Ja pa Ja, Romanesknno, Rezolutno, Pustolovno, Ludo-udno, Spiritualno, Hipohondersko, Lunarno, Neurotično, Samostojno, itd, bilo je tih Ja koliko i starosnih godina u presjeku udne

kosti, uporišnu točku tražili su bezglavo.
Kao jato galebova koricu kruha po
trajektnoj brazdi.

Kao ukleti kletvom, dopuštali su čipki
propelerskih virova skrivanje i morem
presoljenoj korici (bitku) prijetilo je
potonuće k pohotnim sirenama i zlodusima
odozdo. U dubinu. U modrije.

Tridesetpetogodišnjeg Uda je pomalo već
hvatala panika kako nikad neće pronaći
svoju vodilju kojom bi postao sretni Homo
Specialis. Eko Homo Vulgaris !, posprdno
vikaše publika upirući prstom naniže !
Okružen horizontom beskonačna
nepoimanja, lišen dojmljivog : Eureka, našao
sam !, u šupljem lamatanju krila i kraa,
kraa, kra disonanciji osjećao se sam i
zagubljeno.

U čemu je kvaka, pitao se; da nije u
mudima ? A u Uda nema muda ?
Mudo i udo ti galebovo ! - gadne li psovke.

Molitva, može li ona pomoći ? Prvo treba
biti dobar s poslanstvom na zemlji, a on je
Crkvi prilazio jedino kad je trebala pričest
ili krizma. Jednom i ispovijed, da vidi kako
je to odriješiti se grijeha. Boga se bojavao
samo zbog gubitka Raja. Osim toga,

civilizaciju je On uredio sebi na sliku i priliku i zašto bi mijenjao uhodanu formaciju ? Zbog neprepoznatljive jedinke iz Bilokog grada reorganizirati obično sretnu hijerarhiju u neobično sretnu anarhiju ? Ne, takvu idealističku opciju, Bog, sebe i svojih bogovskih Ja radi, vulgarišima i ostalim homolobima nikad neće dopustiti.

Spoznati bitak kakvim populističkim priručnikom o iskorištavanju intelektualnih i inih resursa ? Utopija, jer teorija je jedno, a praksa tristoto.

Zgrbljen pod debelo meso i metansko ozračje ? Ne, u njega je krut kičmeni stub, njih preosjetljiv.

Prepuštanjem zračnim strujama - piči, piči, donekle ćeš stići ? Ne, sugerira lakonske pilule za lilule.

Egzistencijalističkim dadaizmom ?

Metafizikom kroz fluksus, neoavangardu, hermetizam, fovizam, postmodernizam, divizionizam; pravaca koliko te volja, koji valja ?

Može li se žeđ za bitkom ugasiti nadom ?

Preostalim bestidnim nadinim dijelom kojeg albatrosi nisu iskoristili do kraja. Da je nada Nada, poslužila bi kao sekend

hend, no, nada nije laka roba, nada je never
hend, privid masi. Fatamorgana žednima.

Tmastog li jutra, sličim Ikaru, sinu
Dedalovu. Imam krila a padam ... ,
premišljao je, dok se kočeni oštrom boli u
lumbalnom dijelu kičmena stupa dizao iz
kreveta. Neznatna identitetna
diferencijacija ogledala se u tome što Ikar
ima ludog ćuka u glavi, a ja jato vulgarnih
galebova ...

Preuzbiljeno lice ugleda sebe u zrcalu dok
se brijalo i ne sviđa se sebi. Podbuli
podočnjaci i bradavičasta nakupina šećera
i visokog holesterola iznad usne bijahu
preveliki ... šarmantno plavi, pol
njumenovski sjaj u oku, preslab. Tijelo
kreće naučeno briti se, odijevati, obuvati,
otključavati vrata, paliti svjetlo i potihom
spuštati stubište. Želeći saznati novost,
uho oslušne što se zbiva iza vratiju. Muk ...
beživot, tek 2 upozoravajuća vriska pudla
na trećem. Izađe tijelo u sivilo dana i kao
toliko puta prije metodom pogreške
potraži zagubljen auto po na brzu ruku
prikločenom parkirališnom cirkusu.
I baš tako neminovno obično, kao da se na
ulici ne poskliznete na koru banane,

sudbonosni tač koji Uda natjera na
vankolotečinski korak ukaže se u stvari.
Ni u kakvu međugorskom ukazanju, ni u
kakvu odljubljeničkom sklizu bačvom niz
Nijagaru ili sličnom neentuzijastičkom
prsnuću ravnoteže, već u onome
najživotnijem - u stvari.
U automobilskom crvuljku !
U stvari, u auspuhu.